

pri spôsobe ich využitia označené kódom XX, teda ide o pozemky, na ktorých je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť) a „vnútroblokova zeleň“ (parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, ktoré sú pri spôsobe ich využitia označené kódom XX, teda ide o pozemky, na ktorých je okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využívanie) je potrebné aplikovať zák. č. 66/2009Z.z. s tým, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom v zmysle cit. zák., je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, ktorá sa premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti cit. zák., t.j. dňa 02.07.2009, a uplynula dňa 02.07.2012, a preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a dátum podania žaloby 17.04.2015, vyhodnotil nárok žalobcu v tejto časti ako premlčaný a k nehnuteľnostiam označeným ako „orná pôda“ (parc. č. XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX označené ako orná pôda s uvedením kódu spôsobu využitia pozemku 1, teda ide o pozemky využívané pre rastlinnú výrobu, na ktorých sa pestujú obilniny, okopaniny, krmoviny, technické plodiny, zelenina a iné poľnohospodárske plodiny alebo ide o pozemok dočasne nevyužívaný pre rastlinnú výrobu) uzavrel, že žalovanému nesvedčí pasívna vecná legitímácia, lebo nebolo preukázané, aby tieto pozemky boli v rozhodnom období žalovaným určené za „vnútroblokova zeleň“, ktoré sa navyše v rozhodnom období nachádzali za bytovou zástavbou, a teda ani nespĺňali charakter „vnútroblokovej zelene“ a žalobca nepreukázal, aby žalovaný tieto pozemky v rozhodnom období užíval, prípadne umožnil užívať tretím osobám pre rastlinnú výrobu, na odvolanie žalobcu odvolacím súdom v časti zamietnutia žaloby o náhradu za užívanie pozemkov označených ako „orná pôda“ ako vecne správny potvrdený a vo zvyšnej časti, t.j. o náhradu za užívanie pozemkov označených ako „cesty a chodníky“ a „vnútroblokova zeleň“ zrušený, kedy odvolací súd s takto vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie v tejto časti vo svetle rozhodovacej praxe súdov naprieč celou republikou o tejto otázke nesúhlasil a mal za to, že náhrada podľa cit. zák. sa má posudzovať ako opakujúca, a to predovšetkým z dôvodu jej dočasnosti. Viazaný právnym názorom odvolacieho súdu na návrh žalovaného následne pristúpil k znaleckému dokazovaniu za účelom ustálenia všeobecnej hodnoty náhrady za vecné bremeno za žalované obdobie a na základe znaleckého posudku Znaleckej organizácie V. s.r.o. priznal žalobcovi sumy vyjadrené v I. vyhovujúcom výroku, spolu so zákonným úrokom z omeškania a vo zvyšku žalobu zamietol. Opätovne zotrval na svojom názore, ktorý bol odobrený aj odvolacím súdom v jeho prvom rozhodnutí, že na pozemky, náhrada za užívanie ktorých ostala predmetom sporu, doľahá zák. č. 66/2009Z.z., tu na jednej strane neakceptujúc námietku žalovaného o nedostatku jeho vecnej pasívne legitímácii k náhrade za užívanie pozemkov „cesty a chodníky“ z ním tvrdeného dôvodu, že tie sú umiestnené na tzv. príľahlom pozemku, ku ktorému vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech spoluvlastníkov bytových domov, opierajúc sa v tomto o skutočnosť, že v iných konaniach súdy právoplatne uzavreli nedostatok vecnej pasívnej legitímácie práve spoluvlastníkov bytových domov a na strane druhej neakceptujúc námietku žalobcu o nemožnosti aplikácie zák. č. 66/2009Z.z. na tieto pozemky z ním tvrdeného dôvodu, že stavby ciest a chodníkov neboli realizované v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi, opierajúc sa v tomto o skutočnosť, že žalobca súdu dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie v tomto smere nepredložil. Pozemky označené ako „vnútroblokova zeleň“ boli v rozhodnom období žalovaným určené za verejnú zeleň na území v dokončenej bytovej zástavbe. S poukazom na zásadu iura novit curia vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného nere realizáciou zmeny právnej kvalifikácie uplatneného nároku žalobcu. Námietku žalovaného, že nárok žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi vyhodnotil ako nedôvodnú, lebo výkon práva uplatnený v zmysle zák. č. 66/2009Z.z. vylučuje jeho protiprávnosť. Nedôvodnou bola i námietka prekážky litispendencie, pretože v konaniach vedených pod sp. zn. 1C/133/2012 a 13C/133/2012 bolo podanie žalobcu odmietnuté, resp. konanie zastavané. O návrhu na prerušenie konania z dôvodu konania o ústavnom súlade § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009Z.z. súd prvej inštancie už nerozhodoval, pretože žalobca na ňom následne netrval. Rovnako súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby učenú žalobcom, pretože výsledky doterajšieho konania by neboli použiteľné pre konanie o zmenenom návrhu. Uvedené bolo aj dôvodom nedoplnenia dokazovania novým zo strany žalobcu predloženým súkromným znaleckým posudkom. S poukazom na dátum podania žaloby 17.05.2015 a uplatneným obdobím 01.01.2013 - 16.04.2015 vyhodnotil námietku premlčania žalovaného ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 3d ods. 3, § 6 ods. 1 zák. č. 135/1961Zb. účinného k 01.01.2013, § 8 ods. 3 vyhl. č. 35/1984Zb., § 2 ods. 1-7 zák. č. 138/1991Zb., § 8 zák. č. 369/1990Zb. účinného k 01.01.2013, § 2 ods. 6 účinného od 01.03.2012 do 31.12.2015 a § 5 ods. 1, § 23 zák. č. 182/1993Zb. účinného k 01.01.2013, čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, § 151n, § 151o, § 100, § 101, § 563 Občianskeho zákonníka, § 3 nar. vlády SR

č. 87/1995Z.z., § 1, § 2, § 3 ods. 3, § 4 zák. č. 66/2009Z.z.; výrok o trovách konania podľa ustanovení § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 2 CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadli obe strany.

4. Žalobca čo do II. zamietavého výroku a čo do III. výroku o trovách konania, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Žalobca na prvom mieste nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o tom, že na pozemky označené ako „cesty a chodníky“ má doŕahať zák. č. 66/2009Z.z., lebo podľa jeho názoru nebolo preukázané, že v tomto prípade išlo o stavbu povolenú podľa v tom čase platných právnych predpisov a preto bolo potrebné vec posúdiť podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia za užívanie cudzej veci bez právneho titulu vo forme obvyklého nájomného. Žalobca rovnako namietal aj nesprávnu výšku priznaných úrokov z omeškania za určité obdobia podľa občianskoprávných predpisov, tu súčasne vyslovujúc názor, že úroky z omeškania ako i otázka premlčania mali byť posudzované podľa obchodnoprávných predpisov. V neposlednom rade mal za to, že i výrok III. o trovách konania nie je správny, tu poukazujúc na jeho pomerný úspech do prvého rozhodnutia odvolacieho súdu. Navrhol rozsudok v ním napadnutom rozsahu zmeniť a priznať mu i zvyšnú časť ním uplatneného nároku za súčasného uplatnenia náhrady trov konania.

5. Žalovaný čo do I. vyhovujúceho výroku a čo do IV. výroku o trovách konania, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/,f/,h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Žalovaný na prvom mieste vytýka napadnutému rozsudku jeho nepreskúmateľnosť, lebo sa v ňom súd prvej inštancie dostatočne nevyporiadal s fotodokumentáciou, z ktorej vyplýva čo konkrétne sa nachádza na jednotlivých parcelách s tým, že nedostal odpoveď ani na to, prečo napr. hlavný uzáver rozvodu plynu považoval za zariadenie slúžiace širokej verejnosti a nie len vlastníkom bytového domu a pod.. Rovnako sa súd prvej inštancie nevyporiadal s rozsudkom ESLP č. 4014/12, ktorý potvrdil nečestné konanie žalobcu, lebo výkon vlastníckych práv žalobcu je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Ďalej súdu prvej inštancie vytýka, že sa nevyporiadal s jeho námietkou, že žalobca uplatnil nárok na náhradu za užívanie nehnuteľností vo forme bezdôvodného obohatenia a v tejto forme ju aj dôkazmi preukazoval a nakoniec žalobcovi priznal nárok na náhradu za vecné bremeno, no bez zmeny skutkových tvrdení zo strany žalobcu. V neposlednom rade poukázal na rozhodnutia súdov rôznych inštancií, v zmysle ktorých je náhrada za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009Z.z. jednorazová a premlčuje sa vo všeobecnej 3- ročnej premlčacej dobe, plynúcej od nasledujúceho dňa po účinnosti cit. zák.. Nárok žalobcu považuje za nedôvodný aj preto, lebo podľa jeho názoru vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech vlastníkov bytov ku príľahlým pozemkom a to isté platí i pre vnútroblokovo zeleň, kde ak mesto navyše nedalo súhlas na výrub stromov, nekonalo ako vlastník, ale ako prvostupňový orgán na úseku ochrany prírody a krajiny. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť a súčasne uplatnil trovy konania.

6. Nasledovala kontra argumentácia strán sporu, ktorej bližší obsah nebolo potrebné premietnuť do dôvodov tohto rozhodnutia, lebo nebola spôsobilá privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je, naproti dôvodnému odvolaniu žalovaného, v dôsledku čoho boli splnené podmienky tak pre čiastočne potvrdenie rozhodnutia (§ 387 ods. 1, § 390 CSP) ako i pre jeho čiastočnú zmenu (§ 388, § 390 CSP).

8. Zo spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou na žalovanom domáhal náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva nehnuteľností vedených na LV č. XXXXX, kat. územie V. vo výške obvyklého nájomného od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v celkovej výške 836.796,60 Eur. Žaloba bola podaná na súde dňa 17.04.2015 a žalovaný už v základnom konaní vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku. V konaní bolo preukázané, že žalobca je vlastníkom parcely č. XXXX/XX, XXXX/XX-XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, pričom tieto pozemky označené ako „vnútroblokovaná zeleň“ boli v rozhodnom období žalovaným určené za verejnú zeleň, a to na území v dokončenej bytovej zástavbe (zeleň obytných súborov - vnútroblokovaná zeleň) a svojím charakterom, tvarom a umiestnením boli určené k plneniu funkcie verejnej zelene a slúžili verejnosti k jej relaxácii, ako aj ďalšiemu využitiu a žalovaný disponujúc touto nehnuteľnosťou si tak mohol plniť funkcie súvisiace s uspokojením potrieb občanov. Rovnako bolo v konaní preukázané, že žalobca je aj vlastníkom pozemkov č. XXXX/X-X, XXXX/XX, XXXX/XX-XX, XXXX/XX-XX, XXXX/XX-XX, XXXX/XX a XXXX/XX, na ktorých sú umiestnené stavby miestnych komunikácií a chodníkov, a to vo vlastníctve žalovaného na základe zák. č. 138/1991 Zb., ako aj zák. č. 135/1961 Zb. Tieto cesty a chodníky ako už bolo vyššie spomenuté sú vo vlastníctve žalovaného, hoc sú umiestnené na tzv. príhľahom pozemku, ku ktorému vzniklo v prospech podielových spoluvlastníkov právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Nebolo sporné, že na týchto pozemkoch boli cesty a chodníky postavené bez predchádzajúceho vyporiadania nehnuteľností. Ako už však odvolací súd konštatoval vo svojom prvom rozhodnutí v tejto veci, podstata neoprávnenej stavby podľa § 135c Obč. zák. spočíva v tom, že stavebník stavia na cudzom pozemku, bez toho aby mu svedčil právny titul umožňujúci na cudzom pozemku stavať. Pre klasifikáciu stavby ako neoprávnenej nie je rozhodujúce, či stavebník mal, alebo nemal stavebné povolenie, a bez ďalšieho nie je rozhodujúce ani vydané kolaudačné rozhodnutie. Od neoprávnenej stavby treba odlíšiť „nepovolenú - čiernu stavbu“, t.j. stavbu postavenú v rozpore s predpismi stavebného práva. Tu by muselo byť preukázané, že stavba nebola zrealizovaná v súlade s v tom čase platnými stavebnými predpismi. Neoprávnenosť týchto stavieb v súdenom spore žalobca iba tvrdil, no žiadnym spôsobom, ako to správne uzavrel i súd prvej inštancie nepreukázal. Preto poukazu žalobcu z jeho posledného vyjadrenia aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžrk 20/2018 zo dňa 22.10.2019, v zmysle ktorého je úlohou (správneho) súdu v žalobe o preskúmaní zákonnosti postupu katastra pri zápise zákonného vecného bremena o.i. skúmať aj ne/oprávnenosť stavby, nemožno pripísať žiadnu relevanciu. Rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 12Co/44/2019 z 12.12.2019, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní, nie je pre tento spor smerodajným, lebo v ňom bola riešená táto otázka v obrátenom garde, kedy bolo na žalovanom, ktorý tvrdil oprávnenosť stavby, aby preukázal, že stavba bola postavená v súlade s vtedy platnými stavebnými predpismi. Rovnaké platí i pre rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 12Co/13/2021 z 17.06.2021, na ktoré žalobca poukazoval vo svojom poslednom vyjadrení. Navyše pred rokom 1989 išlo o pomerne bežný jav, že užívanie pozemkov socialistickými organizáciami trpelo nedostatkom súhlasu vlastníka dotknutých pozemkov. Ak by aplikáciu cit. zák. mala potom vylučovať i absencia súhlasu vlastníka zabratého pozemku, absolútne by tým došlo k popretiu samotného účel tohto cit. zák.. Správne potom súd prvej inštancie na súdenú vec aplikoval zák. č. 66/2009Z.z..

9. V zmysle judikátu NS SR, R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 C.s.p.) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.“ Vo vzťahu k uvedenému pojmu zaujal obiter dictum stanovisko aj ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 09.06.2020: „Inak povedané, pokiaľ nejde o rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (relevantné sú aj staršie zbierky, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018), tak možno za ustálenú prax považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to (i) buď je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo (ii) názor je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia, malo by ísť o „viacero“ takýchto rozhodnutí.“

10. Podľa uznesenia NS SR, sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30.11.2020: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.“

11. Podľa uznesenia ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 539/2020 z 28.10.2020: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia“. Možno teda konštatovať, že ÚS SR uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová pričom z tohto dôvodu ÚS SR ústavnú sťažnosť voči namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy SR napadnutým uznesením NS SR, sp. zn. 2Cdo/194/2018 z 26.08.2019, v ktorom bol vyslovený právny záver o jednorazovej finančnej náhrade za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009Z.z., odmietol.

12. Podľa rozhodnutia ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 46/2013 z 03.09.2013 : „Pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť“.

13. Potom vo svetle už na teraz ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, od ktorej odvolací súd nenachádza žiaden rozumný dôvod odkloniť sa, a to aj napriek existujúcim opačným rozhodnutiam nižších súdov, na ktoré poukazoval žalobca, nemožno prijať iný záver, ako ten, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti zák. č. 66/2009Z.z., t.j. dňa 02.07.2009, a uplynula dňa 02.07.2012, a preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného v základnom konaní a dátum podania žaloby 17.04.2015, je nárok žalobcu premlčaný (obdobne už aj nedávny rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 12Co/52/2020 z 17.06.2021, ktorý by mal byť žalobcovi rovnako známy, keďže koncipient jeho právneho zástupcu bol osobne účastný vyhlásenia tohto rozsudku ako verejnosť).

14. Preto bolo potom potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v II. zamietavom výroku postupom podľa § 387 ods. 1, § 390 CSP ako vecne správny potvrdiť a naproti tomu v I. vyhovujúcom výroku postupom podľa § 388, § 390 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť. Na ďalšiu argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu (aj z dôvodu procesnej ekonomiky pre dôvodne vznesenú námietku premlčania), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou a poňať ju ako už vyššie uviedol vôbec do dôvodov svojho rozhodnutia.

15. O nároku na náhradu trov celého konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov celého konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov celého konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP (nejde tu o obdobný prípad ako v spore pod sp. zn. 12Co/52/2020, ktorý by mal byť žalobcovi, ako už bolo vyššie spomenuté známy, a v ktorom odvolací súd pristúpil k aplikácii § 257 CSP, lebo v ňom žalobcovia od počiatku žiadali náhradu v zmysle zák. č. 66/2009Z.z., pretože žalobca v tu súdnej veci tvrdošijne trval na tom, že jeho nárok je potrebné posúdiť podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia vo forme obvyklého nájomného, a to aj napriek názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho prvom rozhodnutí, že na uvedenú vec doľahá zák. č. 66/2009Z.z., resp. trval, a to aj napriek už ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít o jednorazovej povahe finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, na jej opakujúcej sa povahe).

16. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).